

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.620 van 1 december 2011
in de zaak A. 194.917/IX-6636**

In zake : Els RENERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 november 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 29 september 2009 van de directeur-generaal van de federale politie waarbij aan Els Reners de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 201.862 van 15 maart 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 november 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Van Noorbeeck, die loco advocaat Iris Exelmans verschijnt voor de verzoekster, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het arrest nr. 201.862 van 15 maart 2010 waarbij de vordering tot schorsing van het bestreden besluit verworpen werd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert de schending aan van artikel 56 van de tuchtwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn. Zij zet uiteen:

- op 19 september 2007 is een informatieverslag opgesteld en aan de tuchtoverheid overgemaakt. In dit verslag staat het volledig relaas van de feiten, evenals de mededeling dat de verzoekster de feiten bekend heeft. De verzoekster heeft de feiten nooit betwist. De tuchtoverheid kon aldus vanaf 19 september 2007 met kennis van zaken oordelen of er een tuchtvordering moest worden ingesteld en noch het strafonderzoek, noch de mededeling dat er een strafbemiddelingsprocedure werd opgestart konden de feiten nog verduidelijken;
- in ieder geval heeft de tuchtoverheid de gerechtelijke overheid laattijdig bevraagd; minstens is de redelijke termijn overschreden aangezien er bijna twee jaar verstreken tussen de feiten en het opleggen van de tuchtstraf, terwijl artikel 56 van de tuchtwet de tuchtoverheid niet verplicht om met de tuchtvordering te wachten en terwijl de verzoekster reeds op 19 september 2007 de feiten toegegeven heeft en steeds loyaal meegewerkt heeft aan het onderzoek tijdens de procedure van de voorlopige schorsing; de tuchtoverheid heeft geen enkel initiatief genomen om de procedure op te starten, zelfs niet nadat de verzoekster hier uitdrukkelijk om verzocht had en nadat de verzoekster gemeld had dat de procedure strafbemiddeling ten einde was. Dan nog heeft het twee maanden geduurd vooraleer de tuchtoverheid enige actie ondernomen heeft. Niets belette de tuchtoverheid om zelf een kort administratief onderzoek op te starten indien zij van oordeel was dat het informatieverslag van 19 september 2007 onvoldoende informatie bevatte. De zorgvuldigheidsplicht impliceert dat de tuchtoverheid geen afwachtende houding mag aannemen en dat zij de verzoekster niet in onzekerheid mag laten gedurende een periode van twee jaar;

- aangezien de tuchtoverheid verplicht is om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de situatie van het betrokken personeelslid, is de door artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet geboden mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt als de tuchtoverheid er niet in slaagt om, zonder het strafdossier in te zien of zonder de uitslag van de strafrechtelijke procedure af te wachten, een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten. De Raad van State zal bijgevolg moeten nagaan of de tuchtoverheid op grond van haar eigen onderzoek al dan niet reeds over voldoende gegevens beschikte en of die overheid wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van het bewijs daarvan moet worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is. In casu beschikte de tuchtoverheid reeds op 19 september 2007 over een volledig informatierapport, heeft de verzoekster de feiten nooit betwist, en heeft de tuchtoverheid geen enkele onderzoeksdaad gesteld, terwijl de mededeling van het gerechtelijk dossier na beëindiging van de strafbemiddelingsprocedure van geen enkel nut geweest is bij de redactie van het inleidend verslag. De tuchtoverheid toont niet aan dat zij goede redenen had om de tuchtvordering uit te stellen wegens het ontbreken van gegevens die zij enkel na afloop van de gerechtelijke procedure kon gebruiken.

5. In het schorsingsarrest heeft de Raad van State vastgesteld dat de verwerende partij blijkens het administratief verslag van de sectiechef van de verzoekster beschikte over de bekentenis die de verzoekster op 19 september 2007 had afgelegd. Hij heeft dan wel aangenomen dat die bekentenis niet noodzakelijk inhield dat de tuchtvordering niet meer uitgesteld mocht worden aangezien er nog onopgehelderde diefstallen bleven bestaan, dat de directeur-generaal niet geheel ten onrechte besloten heeft de uitslag van het gerechtelijk onderzoek af te wachten, dat hij in alle duidelijkheid de verzoekster daarover ingelicht heeft zonder verzet van harentwege en dat de verwerende partij op geregelde tijdstippen de gerechtelijke overheid om informatie verzocht heeft.

6. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat op het ogenblik dat de sectieoverste van de verzoekster op 19 september 2007 zijn verslag opstelde, niet alle feiten opgehelderd waren en de tuchtoverheid derhalve over een gegronde reden beschikte om de tuchtvordering uit te stellen. Wat de verwijzing naar de processen-verbaal betreft, stelt de verwerende partij nu dat de tuchtoverheid geen rekening kon houden met de feitelijke kennis waarover zij beschikte aangezien het om gegevens uit het gerechtelijk onderzoek ging die zij pas mocht gebruiken na toelating van de procureur-generaal.

7. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster dat de tuchtoverheid op basis van het informatieverlag waarover zij beschikte, kennis had van de volledige toedracht van de feiten en de tuchtprocedure kon opstarten. En beschikte zij over onvoldoende beoordelingsgegevens, dan had zij zelf een onderzoek kunnen uitvoeren; enkel wanneer bleek dat de verzoekster niet ernstig wenste mee te werken had zij de tuchtvordering kunnen uitstellen tot na de kennisneming van het dossier van de gerechtelijke overheid.

8. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat de verwerende partij met de bekentenissen waarover zij op 19 september 2007 beschikte -ook al ging dit niet om alle diefstallen-, de tuchtprocedure had kunnen opstarten. Een bekentenis meer had toch geen invloed kunnen hebben op de mening van de tuchtoverheid.

Beoordeling

9. De verwerende partij stelt dat zij de informatie van de processen-verbaal van 19 september 2007, omdat zij kadert in een strafvervolgning, niet in het tuchtdossier mocht gebruiken en dat zij voor dat gebruik moest wachten op de toelating van de procureur-generaal, hetgeen het uitstel van de tuchtvordering daardoor rechtvaardigt.

Die stelling wordt niet gevolgd: de feiten hebben betrekking op diefstallen binnen de dienst van de verzoekster; zij zijn vastgesteld door leden van de dienst en het diensthoofd heeft daarover een administratief verslag opgemaakt. De omstandigheid dat de dienstoverste in dat administratief verslag voor de vaststellingen verwijst naar een proces-verbaal die de bevoegde ambtenaren in het kader van een strafrechtelijk onderzoek opgesteld hebben, betekent niet dat hij steunt op gegevens uit een strafdossier.

10. In de verwijzing -in de administratieve nota van 19 september 2007 van de sectiechef van de verzoekster- naar de twee processen-verbaal van 19 september 2007 waarin enerzijds de ontdekking op heterdaad wordt verhaald en die anderzijds de bekentenis van de verzoekster van vier andere diefstallen ten nadele van T. Colpaert bevat, ligt het bewijs dat de tuchtoverheid op 19 september 2007 kennis had van vijf diefstallen.

De tuchtoverheid heeft ervoor gekozen om op grond van die gegevens de tuchtprocedure nog niet op te starten. In de beslissing tot adiëring van de hogere overheid van 2 oktober 2007 wordt verwezen naar andere diefstallen ten nadele van T. Colpaert en naar een eenmalige diefstal uit het lokaal van de boekhouder; volgens de gewone tuchtoverheid was de zaak van de verzoekster dus nog niet voldoende uitgeklaard. En in de beslissing van 13 februari 2008 om de tuchtprocedure uit te stellen tot na afloop van de gerechtelijke procedure stelt de hogere tuchtoverheid dat zij “over te weinig concrete elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen of voor de ten laste gelegde feiten al dan niet een tuchtprocedure dient te worden opgestart”.

De verzoekster heeft op geen van die nochtans expliciete stellingnames van de tuchtoverheid gereageerd, al was het maar door de vage motivering van de beslissing van 13 februari 2008 te betwisten of in vraag te stellen. De verzoekster is inert gebleven ten aanzien van de opportuniteitsoverwegingen van het bestuur waarvan de gevolgen haar nochtans

onmiddellijk duidelijk waren. Haar verwijten achteraf kunnen nu aan het bestuur niet tegengeworpen worden als grondslag voor de vernietiging van de tuchtstraf.

11. De tuchtoverheid beschikte op 19 september 2007 over voldoende informatie om een tuchtprocedure tegen de verzoekster in te stellen. De omstandigheid dat de ontdekking van nog meer diefstallen niets aan de beoordeling van de tuchtoverheid zou gewijzigd hebben of de vaststelling dat de verzoekster uiteindelijk gestraft werd voor de feiten die reeds op 19 september 2007 bekend waren, bevatten op zich het bewijs niet dat de tuchtvordering ten onrechte werd uitgesteld.

De verwerende partij heeft discretionair geoordeeld dat het strafonderzoek moest afgewacht worden om met kennis van zaken te kunnen oordelen. De redenen die zij daarvoor heeft aangevoerd werden door de verzoekster niet te gelegener tijd betwist; zij kunnen de koppeling van het tuchtdossier met het strafdossier verantwoorden. De beoordeling van de verwerende partij is derhalve niet kennelijk onredelijk.

12. Het uitstel van de tuchtvordering tot de uitslag van het strafdossier bekend is, is evenwel ook slechts regelmatig in zoverre het bestuur oog gehad heeft voor de vereiste dat een tuchtstrafbeslissing getroffen moest worden binnen een redelijke termijn nadat het beschikte over alle gegevens, die het noodzakelijk achtte om een beslissing in de tuchtzaak te treffen en die het met een eigen onderzoek buiten het gerechtelijk dossier om kon verwerven.

De directeur-generaal was te dezen van oordeel dat hij met de gegevens van 19 september 2009 geen volledig beeld had van de situatie van de verzoekster en zij heeft zich daarbij neergelegd. Hij heeft op geregelde tijdstippen geïnformeerd bij het parket. De verzoekster heeft hem nooit aangemaand om hangende de procedure in de strafzaak, standpunt in te nemen. Na de mededeling vanwege de procureur des Konings dat de verzoekster het voorwerp uitmaakte van een bemiddeling in strafzaken en dat het strafdossier werd vrijgegeven -op 29 april

2009-, heeft de directeur-generaal binnen de tien volgende dagen het inleidend verslag geredigeerd. Er kan hem geen gebrek aan diligent optreden verweten worden.

13. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoekster voert opnieuw de schending aan van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn, nu evenwel de tuchtoverheid op 9 september 2008 door de procureur des Konings in kennis gesteld is van het feit dat zij aan de procedure van de strafbemiddeling onderworpen werd, en overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de termijn van zes maanden voor het instellen van de tuchtvordering aanvangt op de dag dat de strafvordering vervalt. Welnu, de mededeling van de procureur des Konings van 9 september 2008 is een gerechtelijke eindbeslissing en die dag is de verjaringstermijn voor het mededelen van het inleidend verslag aangevangen.

15. In haar memorie van antwoord verwijst de verwerende partij naar het feit dat de procureur des Konings in zijn brief van 9 september 2008 aan het bestuur alleen maar mededeelt dat de strafbemiddelingsprocedure nog in uitvoering is en dat er alleen maar gesproken kan worden van de mededeling van een gerechtelijke eindbeslissing wanneer aan alle voorwaarden van de strafbemiddeling voldaan is, hetgeen te dezen gebeurde met de brief van 24 april 2009, door de verwerende partij ontvangen op 29 april 2009.

16. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet geconstrueerd is vanuit de vraag of het bestuur voldoende kennis had van de feiten, hetgeen te dezen gebeurde op het ogenblik van

de mededeling dat de verzoekster het voorwerp uitmaakte van een strafbemiddelingsprocedure.

Beoordeling

17. In het arrest nr. 201.862 is het ernstig karakter van het middel om volgende reden niet aangenomen:

“15. Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet stelt de verplichting om het inleidend verslag aan de betrokkene mee te delen uit tot de dag waarop de gerechtelijke overheid het bestuur in kennis stelt van de gerechtelijke eindbeslissing, van de seponering van het dossier of van het verval van de strafvordering.

16. Uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de procureur des Konings te Brussel de verwerende partij bij brief van 23 april 2009 verwittigd heeft dat het strafdossier ‘geklasseerd werd (verval strafvordering na strafbemiddeling)’. Alleen die mededeling doet de termijn bepaald in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet lopen. De vroegere brieven van de procureur des Konings toonden niet aan dat de strafvordering effectief vervallen was.”

18. De Raad van State neemt thans die beoordeling over. De mededeling dat een strafbemiddelingsprocedure lopende is, heeft geen betrekking op een eindbeslissing in de strafzaak of verwijst ook niet naar een beslissing die de strafvordering doet vervallen; artikel 216ter, § 4, van het Wetboek van Strafvordering bepaalt immers dat de strafvordering in geval van bemiddeling slechts vervalt “wanneer de dader voldaan heeft aan alle door hem aanvaarde voorwaarden”. Dat voldaan is aan alle voorwaarden is aan de verwerende partij niet eerder medegedeeld dan met de brief van 23 april 2009.

19. Daaraan kan nog toegevoegd worden dat artikel 56, lid 2, van de tuchtwet de verjaring van de tuchtvordering in het geval van een strafonderzoek uitstelt tot na de kennisneming van de eindbeslissing. Die bepaling staat los van het eerste lid van hetzelfde artikel -waarin bepaald is dat de tuchtvordering ingesteld moet worden binnen de zes maanden na de kennisgeving of de vaststelling van de feiten- en gaat dus niet meer uit van de voldoende kennis van de feiten.

In de mate de verzoekster van oordeel is dat, in ieder geval, de redelijke termijn om te beslissen aanving op het ogenblik dat de procureur des Konings aan de verwerende partij mededeelde dat de verzoekster, door haar in strafbemiddeling te plaatsen, door zijn ambt definitief schuldig was bevonden aan de feiten -dus op 9 september 2008- dient haar te worden tegengeworpen dat de verwerende partij op dat ogenblik nog geen inzage heeft kunnen nemen van het strafdossier zodat, wat de beoordeling van de redelijke termijn betreft, de mededeling van 9 september 2008 geen verandering bracht in de situatie.

20. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

21. De verzoekster voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat de zwaarte van de motiveringsplicht samenhangt met de ernst van de tuchtstraf; omdat hier een ontslag van ambtswege aan de orde is moet de motivering precies en nauwkeurig zijn maar dit is hier niet het geval, want er wordt slechts in het algemeen gesteld dat een ambtenaar als de verzoekster zich moet onthouden van dergelijke gedragingen. De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de verzoekster zich in het kader van de strafbemiddeling correct gedragen heeft en dat zij de slachtoffers vergoed heeft; zij houdt ook geen rekening met de psychische toestand van de verzoekster. Dat de verzoekster het vertrouwen verloren heeft om nog op de dienst tewerkgesteld te worden is kortzichtig want er waren andere diensten waar zij naartoe gedirigeerd kon worden.

22. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze de formele motiveringsverplichting zou geschonden zijn. Wat de materiële motiveringsverplichting betreft stelt zij niet in te zien hoe

een verwijzing naar het voldoen aan de voorwaarden van de strafbemiddeling en het vergoeden van het slachtoffer de zwaarte van de tuchtstraf moet beïnvloeden; in ieder geval gaat het slechts om verzachtende omstandigheden met een zeer gering gewicht in het kader van de tuchtprocedure. Zij voegt daaraan toe dat er wel degelijk rekening gehouden is met de psychologische toestand van de verzoekster en dat er ook uiteengezet wordt waarom de re-integratie van de verzoekster in de dienst onmogelijk is.

23. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat in het bestreden besluit niet wordt uiteengezet waarom het bestuur gemeend heeft zo lang te kunnen wachten met het opstarten van de eigenlijke tuchtprocedure.

Beoordeling

24. De Raad van State stelt vast dat het bestreden besluit een bladzijdenlange uiteenzetting bevat aangaande het bewijs en de toerekening van de feiten enerzijds en de kwalificatie en de ernst van het tuchtvergriep anderzijds. De juistheid van de vermelde gegevens wordt niet betwist. De uiteenzetting is precies en toegespitst op de situatie van de verzoekster; zij beantwoordt de argumenten die de verzoekster in de loop van de tuchtprocedure heeft aangevoerd met betrekking tot haar geestestoestand en geeft ook duidelijk aan waarom de verzoekster niet langer in dienst kan blijven, niet in Zaventem maar ook niet in een andere politiedienst. Dat de verzoekster zich correct aan de voorwaarden van de strafbemiddeling heeft gehouden is een element dat hoogstens een marginale invloed kan hebben bij de afweging van de strafmaat en dat te dezen ook een invloed heeft gehad, aangezien het samen met andere gegevens, voor de directeur-generaal een reden is geweest om aan de verzoekster niet de zwaarste straf -de afzetting- op te leggen.

25. De beslissing bevat inderdaad geen uiteenzetting ter rechtvaardiging van het tijdsverloop om tot het bestreden besluit te komen. Bij de bespreking van het eerste middel is evenwel aangenomen dat de tuchtoverheid de

redelijke beslissingstermijn niet overschreden heeft. Het ontbreken van een uiteenzetting daaromtrent vitieert het bestreden besluit niet.

26. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

27. De verzoekster voert de schending aan van het beginsel “non bis in idem”. Zij wijst erop dat zij gedurende bijna twee jaar preventief geschorst werd, hetgeen in wezen een verkapte tuchtstraf is. De bestreden beslissing straft haar nu een tweede keer voor dezelfde feiten.

28. De verwerende partij wijst op de onderscheiden aard van een tuchtstraf en een preventieve schorsing zodat beide maatregelen voor dezelfde feiten opgelegd kunnen worden. Het niet bestrijden door de verzoekster van haar preventieve schorsing -omdat het een verkapte tuchtstraf zou zijn- heeft tot gevolg dat zij zich nu niet meer op de onregelmatigheid ervan kan beroepen.

Beoordeling

29. In het arrest nr. 201.862 van 15 maart 2010 werd het middel om volgende redenen niet ernstig bevonden:

“23. De verzoekster heeft de beslissing van 21 september 2007 waarbij zij preventief geschorst werd, niet tijdig bestreden. Zij kan de wettigheid van dat individueel besluit niet meer in vraag stellen in het kader van haar beroep tegen de bestreden tuchtstrafbeslissing. In ieder geval wijst zij geen overeenstemmende gegevens aan die aannemelijk maken dat de directeur-generaal met dat besluit een andere bedoeling had dan haar voorlopig buiten de dienst te houden.

24. Een preventieve schorsing strekt ertoe een ambtenaar buiten de dienst te plaatsen zonder te onderzoeken of hij een fout begaan heeft. Een tuchtstraf daarentegen bestraft de ambtenaar voor een misdraging. Beiden

kunnen naast elkaar bestaan zonder dat het beginsel ‘non bis in idem’ geschonden is.”

30. Om dezelfde redenen, die door de verzoekster niet meer worden bekritiseerd, wordt het middel thans niet gegrond bevonden.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

31. Volgens de verzoekster schendt het bestreden besluit het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat zij van ambtswege wordt ontslagen terwijl zij een blanco strafverleden heeft, de procedure strafbemiddeling goed opgevolgd heeft en spontaan in therapie gegaan is.

32. De verwerende partij antwoordt dat een blanco-strafblad in wezen een voorwaarde is om bij de politie te werken en dat er in het geval van de verzoekster overigens wel degelijk met dat gegeven rekening gehouden is. Dat de voorwaarden van de strafbemiddeling correct werden opgevolgd is volgens haar geen criterium voor het bepalen van de strafmaat; het is slechts een voorwaarde om de strafvordering te laten vervallen; in dit geval is er zelfs rekening mee gehouden. Dat er geen rekening gehouden zou zijn met de gezondheidstoestand van de verzoekster is niet correct en de verzoekster laat in ieder geval na te bewijzen dat haar gezondheidstoestand de feiten kan verschonen.

Beoordeling

33. Bij gebrek aan nieuwe argumenten vanwege de verzoekster kan de Raad van State ermee volstaan de navermelde overwegingen van het arrest nr. 201.862 bij te vallen:

“27. In het kader van de marginale toetsingsbevoegdheid die de Raad van State bezit op de zwaarte van de opgelegde tuchtstraf, stelt hij voor de onderhavige zaak vast dat het, gelet op de hoge integriteitseisen die van het

personeel dat bij de politie werkt verwacht mag worden, niet kennelijk onredelijk is de verzoekster, in de omstandigheden waarover het bestreden besluit -in duidelijke termen die op de concrete situatie van de verzoekster toegespitst zijn- uitweidt, uit de dienst te verwijderen. De verzachtende omstandigheden waarop de verzoekster de aandacht vestigt, tonen de kennelijke onredelijkheid van het besluit niet aan.”

34. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 december 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche